

Sygn. akt II C 446/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z. (1)

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko M. Z. (1)

o zapłatę kwoty 47.903,42 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego M. Z. (1) od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 21 maja 2014 roku, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 393/14

1. oddala powództwo;

2. umarza postępowanie co do kwoty 16.655,54 zł (szesnaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt cztery grosze);

3. zasądza od (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. na rzecz M. Z. (1) kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 446/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 4 marca 2014 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. Z. (1) i M. Z. (2) kwoty 47.903,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód zażądał zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz innych kosztów w kwocie 10,78 zł.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwani posiadają wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2007 roku w wysokości 47.903,42 zł, w stosunku do którego, powód wystawił wyciąg z ksiąg banku. Wyjaśniono, że przedmiotowa umowa zawarta została przez pozwanych z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Następnie wierzytelność została przeniesiona na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2009 roku, zawartej między powodem a (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Dodatkowo powód wskazał, że w dniu 13 sierpnia 2013 roku wezwał pozwanych do zapłaty, jednak bezskutecznie. Powód wyjaśnił, że na zadłużenie pozwanych składają się: niespłacony kapitał w kwocie 25.655,42 zł, odsetki w kwocie 21.928 zł oraz opłaty za obsługę nieterminowej spłaty w kwocie 320 zł.

(pozew w postępowaniu elektronicznym k.3-4v., pozew k.7-8, pismo procesowe k.11-11v.)

Postanowieniem z dnia 1 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu elektronicznym, przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k.5v.)

W dniu 21 maja 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II Nc 393/14, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym z zasądził od pozwanych A. Z. (2) i M. Z. (1) solidarnie na rzecz powoda kwotę dochodzona pozvem oraz koszty postępowania. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu M. Z. (1) w dniu 29 maja 2014 roku.

(nakaz zapłaty k.49, dowód doręczenia k.56)

W dniu 9 czerwca 2014 roku pozwany M. Z. (1) wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, żądając oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty od pełnomocnictwa, według norm prawem przepisanych.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda, wskazując, że termin wymagalności kwoty 47.903,42 zł datowany jest na dzień 1 września 2010 roku, co oznacza że roszczenie przedawniło się z dniem 1 września 2013 roku.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k.58-59)

W odpowiedzi na sprzeciw, powód wskazał, że bieg przedawnienia w stosunku do pozwanej A. Z. (2) należy liczyć od daty skutecznego wypowiedzenia umowy tj. od dnia 1 września 2010 roku, natomiast w stosunku do M. Z. (1) bieg przedawnienia rozpoczął się w dniu kiedy zapadła ostatnia rata przedmiotowej pożyczki tj. w dniu 27 grudnia 2012 roku. Powód wskazał, że w stosunku do M. Z. (1) umowa nie została wypowiedziana, a bieg przedawnienia przerwany został w dniu 4 marca 2014 roku. Powód oświadczył, że data wymagalności wskazana w pozwie na dzień 1 września 2010 roku odnosi się jedynie do pozwanej A. Z. (2) i podana została w pozwie z uwagi na to, iż jest datą wcześniejszą. Powód wskazał, że przedmiotowa umowa pożyczki zawarta została w dniu 27 listopada 2007 roku na okres 5 lat, z datą płatności pierwszej raty przypadającą na dzień 27 grudnia 2007 roku, zatem roszczenie w stosunku do M. Z. (1) stało się wymagalne w dniu 27 grudnia 2012 roku.

(pismo procesowe powoda k.64-66)

W piśmie z dnia 5 listopada 2014 roku pełnomocnik pozwanego M. Z. (1) oświadczył, że pozwany nie pamięta czy w stosunku do niego miało miejsce wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2007 roku.

(pismo pełnomocnika pozwanego k.73)

W piśmie z dnia 19 listopada 2014 roku pełnomocnik powoda wskazał, że umowa pożyczki numer (...) z dnia 27 listopada 2007 roku nie została wypowiedziana w stosunku do M. Z. (1). Podniósł, że pozwany zobowiązał się do jej uregulowania w równych 60 ratach, płatnych po 851,80 zł miesięcznie, z czego się nie wywiązał. Powód wskazał, że termin płatności ostatniej raty upłynął 27 grudnia 2012 roku.

(pismo pełnomocnika powoda k.74)

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje legitymacji procesowej czynnej powoda. Podniósł, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, nie wskazał jakie raty są objęte pozvem, ani sposobu naliczania odsetek. Podtrzymał także zgłoszony zarzut przedawnienia. Pełnomocnik pozwanego wyjaśnił, że pożyczką faktycznie dysponowała A. Z. (2) i to ona dokonywała ewentualnych wpłat na poczet spłaty zadłużenia.

W związku z tym, Sąd zobowiązał pełnomocnika powoda do przedstawienia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, ze wskazaniem które z nieuiszczonych rat pożyczki obejmuje pozew, wpłat dokonanych przez pożyczkobiorców, a także sposobu naliczania odsetek umownych i opłaty w kwocie 320 zł za obsługę nieterminowej spłaty w terminie 14 dni.

(protokół rozprawy k.98-99)

W piśmie z dnia 27 kwietnia 2015 roku pełnomocnik powoda wskazał, że kwota 320 zł tytułem nieterminowej spłaty wynika z § 2 pkt 5 Ogólnych Warunków Umowy P. oraz Tabeli Opłat i Prowizji – pkt 7, zgodnie z którym opłata za obsługę nieterminowej spłaty w tym koszty upomnień lub wezwań do zapłaty wynoszą 20 zł jednorazowo, za każde opóźnienie ze spłatą. Wyjaśnił, że kwota kapitału w wysokości 25.655,42 zł wynika z faktu, iż pozwani spłacili 18 rat. Powód wskazał, że odsetki umowne naliczone zostały zgodnie z umową pożyczki, natomiast odsetki karne naliczane są po wypowiedzeniu umowy, a w tym wypadki naliczone zostały w stosunku do pozwanego A. Z. (2) w kwocie 21.928 zł.

(pismo powoda k.100-101)

Na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo. Oświadczył, że nie jest w stanie wyjaśnić w jaki sposób wyliczono kwotę 25.655,42 zł z tytułu kapitału, ani jaką kwotę stanowią odsetki umowne naliczone zgodnie z umową pożyczki, a także czy powód kieruje żądanie odsetek karnych w kwocie 21.928 zł, związanych z wypowiedzeniem umowy A. Z. (2), także do pozwanego M. Z. (1) i z jakiej przyczyny.

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa. Jednakże zmodyfikował stanowisko w sprawie i podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda, gdyż powód nie wykazał, że jest następcą prawnym banku, który udzielał pożyczki. Wskazał, że z umowy cesji wierzytelności nie wynika, że doszło do oznaczenia w sposób wyraźny stron umowy pożyczki i samego świadczenia, objętego umową cesji.

(protokół rozprawy k. 112-114)

W piśmie z dnia 28 września 2015 roku pełnomocnik powoda ograniczył powództwo w stosunku do M. Z. (2), ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 31.247,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenia innych kosztów w kwocie 10.78 zł. Pełnomocnik powoda wskazał, że na powyższą kwotę składa się: zaległy kapitał w wysokości 25.655,42 zł oraz zaległe odsetki umowne w wysokości 5.592,46 zł. Wyjaśnił, że w przedmiotowej umowie pożyczki określono, że wysokość raty kapitałowo-odsetkowej to 822,31 zł. Wskazał, że mając to na uwadze powód, podzielił kwotę pozostałego do spłaty kapitału (25.655,42 zł) przez liczbę pozostałych do spłaty trzydziestu ośmiu rat, co dało wynik 675,14 zł. Powód wywnioskował z powyższego, iż kwota 675,14 zł zaliczana jest na spłatę kapitału, zaś kwota 147,17 zł na poczet odsetek umownych. Tak obliczoną wysokość odsetkowej części raty powód pomnożył przez liczbę rat pozostałych do spłaty i uzyskał kwotę 5.592,46 zł. W ocenie powoda, wysokość dochodzonego roszczenia oraz sposób jego wyliczenia są jednoznaczne i precyzyjnie określone. Pełnomocnik powoda oświadczył, iż powód dochodzi od pozwanego kwoty, odpowiadającej liczbie 38 zaległych rat. Wskazał także, iż w umowie cesji wierzytelności i załącznikach do niej, przedmiotowa wierzytelność została dostatecznie oznaczona: nie tylko numerem wniosku spójnym z numerem umowy, ale także wysokością wypłaconej kwoty kredytu, czy ilością rat. W konsekwencji, w ocenie powoda w sprawie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności.

(pismo pełnomocnika powoda k.132-134)

Odpowiadając na powyższe pismo i zmodyfikowane żądanie powoda, w piśmie z dnia 16 października 2015 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał na brak konsekwencji powoda co do wykazywania wysokości rat, do płatności których zobowiązani byli pozwani. Ponadto podał, że nie ma możliwości weryfikacji w jaki sposób określony został zaległy kapitał i odsetki, a powód nie wyjaśnił na jakiej podstawie przyjął wartości przypadające na kapitał i odsetki w ramach rat, zwłaszcza, że kwoty te nie wynikają z treści umowy.

Pełnomocnik pozwanego wskazał, że przy wartości raty zaliczanej na poczet kapitału, wskazanej przez powoda, nie znajduje potwierdzenia saldo zaległego kapitału na poziomie 25.655, 42 zł. Ponadto, podkreślił, że w jego ocenie umowa cesji wierzytelności, ze względu na zdefiniowaną w niej datę zamknięcia transakcji, stanowiła wyłącznie umowę przedwstępną przeniesienia wierzytelności powstałej na bazie umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2007 roku. Podniósł, że w ocenie pozwanego załącznik do umowy sprzedaży z 2009 roku nie pozwala w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości zidentyfikować umowy pożyczki, której stroną pozostawał pozwany, jako umowy objętej cesją. Odpis pisma doręczono pełnomocnikowi powoda w dniu 20 października 2015 roku.

(pismo pełnomocnika pozwanego k.137-139, śledzenie przesyłek k.149 v.)

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowisko. Pełnomocnik powoda oświadczył, że nie otrzymał pisma pełnomocnika pozwanego z dnia 16 października 2015 roku i wniósł o udzielenie terminu na złożenie odpowiedzi na to pismo.

(protokół rozprawy k.144-1467)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 2007 roku A. Z. (2) jako pożyczkobiorca i M. Z. (1) jako współpożyczkobiorca zawarli z (...) Bank (...) Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki (numer wniosku (...)), na mocy której Bank udzielił pożyczkobiorcom pożyczki w kwocie 31.000 zł. Oprocentowanie pożyczki określono na 17,76 %, przy rocznej zmiennej stopie procentowej. Spłata pożyczki nastąpić miała w 60 ratach miesięcznych. Wysokość raty z opłatą administracyjną za obsługę ubezpieczenia opiekować miała na kwotę 851,09 zł, a bez tej opłaty 822,31 zł.

(dowód: umowa pożyczki k.12v)

Zgodnie § 5 pkt 2 Ogólnych Warunków Umowy P. w (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W., w przypadku niespłacenia dwóch kolejnych rat pożyczki bank może wypowiedzieć umowę w części lub w całości, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do spłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż siedem dni od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Natomiast, stosownie § 5 pkt 5 Ogólnych Warunków Umowy P., w przypadku wypowiedzenia umowy pożyczka oraz wszelkie inne zobowiązania pożyczkobiorcy wynikające z umowy pożyczki stają się wymagalne z upływem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia.

(dowód: Ogólne Warunki Umowy P. k.12)

W Tabeli Opłat i Prowizji stanowiącej załącznik do przedmiotowej umowy pożyczki, wskazano, że obsługa nieterminowej spłaty, w tym koszty opomnień lub wezwań do zapłaty, wynosi 20 zł.

(dowód: tabela opłat i prowizji k.13)

W dniu 28 sierpnia 2009 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę sprzedaży wierzytelności dotyczących pożyczek gotówkowych i kredytów konsumenckich udzielonych przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W.. Strony umowy ustaliły, że sprzedający sprzedaje, a kupujący kupuje w dacie zamknięcia transakcji wszystkie wierzytelności portfelowe. W umowie wskazano, że jako „datę zamknięcia transakcji” rozumieć należy dzień 22 października 2009 roku, godzina 23:59:59 albo, w odniesieniu do wierzytelności portfelowych lub ich części inną datę uzgodnioną przez strony.

Do umowy załączono na płycie CD wykaz wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży. Wśród sprzedanych wierzytelności znalazła się także wierzytelność opisana między innymi przez: numer wniosku /numer umowy: (...), datę przelania środków: 27 listopada 2007 roku, datę zapadalności: 25 grudnia 2012 roku, ilość płatności wg umowy: 60, ilość płatności pozostałych do zapłaty: 38.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.14-23 v., załącznik 1 k.24, wydruk z załącznika 1 k. 32-32v.)

Pismem z dnia 22 lipca 2010 roku, doręczonym w dniu 2 sierpnia 2010 roku, powód wypowiedział przedmiotową umowę pożyczki A. Z. (2), z zachowaniem 30 -dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia odebrania pisma

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k.88, dowód doręczenia k.89)

Pismem z dnia 13 sierpnia 2013 roku powód wezwał A. Z. (1) do zapłaty kwoty 41.886,95 zł w terminie 7 dni od otrzymania pisma, wskazując, że brak zapłaty będzie skutkowało skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.10)

W dniu 4 marca 2014 roku (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wystawił W. z (...) Bank Spółki Akcyjnej w W., w którym stwierdzono, że A. Z. (2) oraz M. Z. (1) posiadają wymagalne zadłużenie z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 27 listopada 2007 roku w wysokości 47.903,42 zł. Wskazano, że na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się:

- niespłacony kapitał w kwocie 25.655,42 zł;
- odsetki w kwocie 21.928 zł;
- opłaty za obsługę nieterminowej spłaty w kwocie 320 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k.9)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie, po wniesieniu przez pozwanego M. Z. (2) sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 maja 2014 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II Nc 393/14, powód dochodził ostatecznie od pozwanego zapłaty kwoty 31.247,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, a także kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenia innych kosztów w kwocie 10.78 zł.

Pozwana A. Z. (2) nie skarżyła powyższego nakazu zapłaty. Pozwany M. Z. (2) wnosił o oddalenie powództwa. Wskazywał na przedawnienie roszczenia, brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej z uwagi na niewykazania następstwa prawnego w stosunku do pożyczkodawcy, a także nieudowodnienie wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art.720 § 1 kodeksu cywilnego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W pierwszej kolejności należało się odnieść do najdalej idącego zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej z powodu nie wykazania przez powoda, że umowa sprzedaż wierzytelności zawarta pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną w W., a powodem obejmuje także wierzytelność ze spornej umowy pożyczki oraz braku przeniesienia owej wierzytelności.

Stosownie do treści art.509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art.511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art.510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny

stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jak wynika z art.514 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, zastrzeżenie umowne, iż przelew nie może nastąpić bez zgody dłużnika, jest skuteczne względem nabywcy tylko wtedy, gdy pismo zawiera wzmiankę o tym zastrzeżeniu, chyba że nabywca w chwili przelewu o zastrzeżeniu wiedział.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 27 listopada 2007 roku przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. z A. Z. (2) i M. Z. (1) była stwierdzona pismem, a umowa przelewu została zawarta w formie pisemnej. Przelew nie sprzeciwiał się obowiązującym wówczas przepisom prawa ani właściwości zobowiązania. W umowie pożyczki nie zamieszczono postanowienia, zgodnie z którym do przelewu wierzytelności potrzebna była zgoda dłużnika. Wierzytelność będąca przedmiotem przelewu została w dostateczny sposób zindywidualizowana. W wydruku z załącznika do przedmiotowej umowy cesji wskazano jednoznacznie na numer wniosku i umowy z której wynika przenoszona wierzytelność, wskazując jednocześnie kwotę wypłaconego kredytu, datę przelania środków oraz inne dane identyfikujące stosunek zobowiązaniowy z którego wynika przenoszona wierzytelność.

Sąd nie podzielił zastrzeżeń pozwanego co do charakteru umowy z dnia 28 sierpnia 2009 roku i tego, że umowa ta stanowiła co najwyżej umowę przedwstępną sprzedaży wierzytelności. W świetle powołanego powyżej przepisu art.510 k.c. umowa sprzedaży lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Wywołuje zatem podwójny skutek zobowiązująco –rozporządzający, chyba że przepis prawa lub wola stron wyłącza wyraźnie ten skutek. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. Tym samym przedmiotowa umowa cesji nie powinna być postrzegana jako umowa przedwstępna, z tego względu iż przewidywała późniejszą datę rozporządzenia wierzytelnościami (moment zamknięcia transakcji), niż data zawarcia umowy cesji. Zawierając umowę sprzedaży wierzytelności w dniu 28 sierpnia 2009 roku strony określiły jedynie termin przejścia wierzytelności z cedenta na cesjonariusza.

W konsekwencji, Sąd uznał, że na skutek umowy cesji zawartej pomiędzy (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W. a powodem doszło do skutecznego przeniesienia na powoda wierzytelności z tytułu spornej umowy pożyczki. A zatem, powód był legitymowany czynnie w niniejszym procesie.

W dalszej kolejności należało odnieść się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art.117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z art.120 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Pozwany nie zakwestionował twierdzeń powoda co do niewypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2007 roku M. Z. (3). Tym samym uznać należało, że niespłacona kwota pożyczki stała się wymagalna wraz z wymagalnością

ostatniej raty – tj. w dniu 27 grudnia 2012 roku. Wówczas rozpoczął bieg, w stosunku do całego wymagalnego zadłużenia, 3 letni termin przedawnienia. Poszczególne raty pożyczki nie przedawniają się odrębnie, gdyż nie mają charakteru świadczeń okresowych, zaś bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z chwilą wymagalności roszczenia pożyczkodawcy o zwrot pożyczki przez M. Z. (1). Powództwo w niniejszej sprawie wniesione zostało w 2014 roku i przerwało bieg trzyletniego okresu przedawnienia.

W rezultacie, zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd podzielił natomiast zastrzeżenia pozwanego dotyczące braku udowodnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

Wprawdzie ze złożonej przez powoda do akt sprawy kserokopii umowy pożyczki z dnia 27 listopada 2007 roku wynika liczba rat w których udzielona pożyczka miała być spłacana oraz wysokość miesięcznej raty – w wariantcie z opłatą administracyjną za obsługę ubezpieczenia (851,09 zł) oraz bez tej opłaty (82,31 zł). Jednakże, strona powodowa nie wykazała, czy pozwany M. Z. (1) przystąpił do ubezpieczenia, a w konsekwencji jaka była w jego wypadku wysokość miesięcznej raty pożyczki.

Pomimo zobowiązania przez Sąd, na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku, pełnomocnika powoda do przedstawienia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, ze wskazaniem które z nieuiszczonych rat pożyczki obejmuje pozwem oraz wpłat dokonanych przez pożyczkobiorców, a także sposobu naliczania odsetek umownych i opłaty w kwocie 320 zł za obsługę nieterminowej spłaty, strona powodowa nie przedstawiła żadnych dokumentów dotyczących wpłat pozwanym na poczet zadłużenia ze spornej umowy pożyczki. Nie złożyła do akt sprawy historii operacji na rachunku bankowym prowadzonym dla obsługi pożyczki, wskazującej na daty wpłat i wysokość wpłat dokonywanych na poczet pożyczki przez pozwanym, a także sposobu ich zaliczenia (na kapitał, czy na odsetki). W rezultacie, nie jest możliwa weryfikacja twierdzeń powoda dotyczących ilości zaległych rat pożyczki oraz istnienia podstaw do naliczania odsetek, w tym za opóźnienie. Natomiast, sposób wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem, w tym należnych odsetek był kwestionowany przez pozwanego. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż sam powód w różny sposób wskazuje ilość niespłaconych przez pozwanym rat pożyczki – początkowo 42, a następnie 38.

Powód przedstawił jedynie w piśmie z dnia 28 września 2015 roku własne wyliczenia, iż pozwanego obciąża obowiązek zapłaty zaległego kapitału w wysokości 25.655,42 zł oraz zaległych odsetek umownych w wysokości 5.592,46 zł, podnosząc iż wyliczył, że w ramach każdej przewidzianej raty pożyczki kwota 675,14 zł zaliczana była na spłatę kapitału, zaś kwota 147,17 zł na poczet odsetek umownych. Nie poprał ich jednak żadnymi dokumentami dotyczącymi wpłat na poczet pożyczki. Do akt sprawy nie złożono nawet harmonogramu spłat pożyczki, z którego wynikałaby wysokość raty pożyczki mająca zastosowanie w przypadku pozwanego oraz jej struktura wskazująca czy rata ma charakter raty kapitałowo-odsetkowej oraz w jakiej części obejmuje kapitał, a w jakiej odsetki.

W konsekwencji, w sytuacji kwestionowania przez pozwanego udowodnienia wysokości dochodzonego pozwem roszczenia, nie było możliwe ustalenie przez Sąd rzeczywistej wysokości zobowiązania ciążącego na pozwanym na podstawie spornej umowy pożyczki. Natomiast, ciężar udowodnienia spoczywał w tym zakresie na powodzie zgodnie, treścią przepisu art. 6 k.c., stanowiącego, iż ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne.

Rozkład ciężaru dowodu wynikający z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o

prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 roku, III CRN 26/75, LEX nr 7692).

Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

W tym miejscu należy odnieść się także do mocy dowodowej złożonego przez powoda wyciągu z ksiąg banku i wskazanego nim zaległego kapitału.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. u. z 2012, poz. 1376 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Jednakże, zgodnie z art. 1a powołanego przepisu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W rezultacie, w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg bankowych stanowi jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego moc dowodową określa przepis art. 245 k.c., stanowiący, iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Nie stanowi natomiast dowodu na okoliczność wysokości zadłużenia pozwanego.

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o udzielenie terminu na złożenie pisma procesowego, w którym ustosunkować by się miał do pisma pełnomocnika pozwanego z dnia 16 października 2015 roku. W ocenie Sądu, brak było podstaw do uwzględnienia owego wniosku, gdyż prowadziłoby to do zbędnego przewlekania postępowania. Pełnomocnik pozwanego wykazał, że pismo z dnia 16 października 2015 roku zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 20 października 2015 roku. Zaś strona powodowa nie uprawdopodobniła nawet, że nie otrzymała owego pisma. Przedstawiła w tym zakresie jedynie własne twierdzenia. Pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 16 października 2016 roku stanowiło odpowiedź na pismo pełnomocnika powoda z dnia 28 września 2015 roku i nie zawierało nowych zarzutów dotyczących żądania pozwu, lecz podtrzymywało wcześniejszą argumentację prezentowaną przez pozwanego. Pełnomocnik powoda miał możliwość zapoznania się z owym pismem na rozprawie w dniu 19 lutego 2016 roku i zajęcia stanowiska w tym zakresie, czego jednak nie uczynił. Na uwagę zasługuje okoliczność, iż Sąd dwukrotnie na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 roku i 15 września 2015 roku udzielił pełnomocnikowi powoda terminu na ustosunkowanie się do zarzutów strony pozwanej, w tym wykazanie wysokości dochodzonego roszczenia. Powód jest profesjonalistą w obrocie prawnym i winien być świadomy spoczywających na nim obowiązków procesowych, w tym zakresie ciężaru dowodu.

Konkludując, powództwo jako nieudowodnione co do wysokości podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze, iż powód cofnął pozew w zakresie kwoty 16.655,54 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne, na mocy art. 203 § 1 k.p.c. i art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.

O kosztach procesu orzekł Sąd na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z który, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód przegrał proces w całości. Albowiem, w zakresie kwoty 16.655,54 zł cofnął pozew, a w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Natomiast, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, powód cofający pozew jest traktowany jako przegrywający proces, chyba że cofnięcie pozwu jest wynikiem zaspokojenia roszczenia przez pozwanego. W przedmiotowej sprawie, powód cofnął pozew w zakresie kwoty 16.655,54 zł na skutek nieprawidłowego naliczenia kwoty dochodzonej pozwem w stosunku do M. Z. (1). A zatem, był zobowiązany zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu, na które złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym w wysokości 2.400 zł (ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.